

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομηται ἔγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ Ἄ' Εστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λουσῆς δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Astie de Valsayre (μετ' εἰκόνη).—Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. —
Μία δύτις Ἀθηναϊκὴ. — Ὁ κ. ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς καὶ ἡ ἐπὶ
τοῦ γυναικείου ζητήματος γνώμη του. Ἡ Μονὴ τῶν Καλογοραίων
τῆς Ἱήνου. — Ἡ ζωὴ των. — Πρὸς Ἐνεητευμένην φίλην (ὑπὸ κ. Αἰ-
κατερίνης Ζλατάνου). — Συνειθισμένη Ἱστορία (ὑπὸ κ. Ἑλένης Πο-
λιτάκη). — Πρὸς γράψαν κυρίαν (ποίημα ὑπὸ δος Ἐανθίπης Καλοσύτη.
Ἀλληλογραφία.

ὑποβάλλει πάντοτε αἰτησὶν ὑποψηφιότητος καὶ δι' ἑαυτὴν κα-
διὰ τὰς ἐπιφανεστέρας τῶν ὀπαδῶν τῆς. Ἀδιάφορον ἂν αἱ αἰ-
τήσεις τῆς ἀπορρίπτονται καὶ ἐὰν ἡ μία ἀπογοήτευσις διαδέ-
χεται τὴν ἄλλην. Ἀμετάπειστος, ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος
ὡς ὁ Ζολά, ἔχει πεποίθησιν εἰς τὰς ἀρχάς, ὑπὲρ ὧν συνηγορεῖ
καὶ ἐλπίδα ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐπιτύχη τοῦ ποθομένου.

ASTIÉ DE VALSAYRE

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Προοδευτικὴ, ριζοσπάστις, φιλελευ-
θέρα ἄνευ ἐπιφυλάξεων δὲν ἐτέθη μόνον
ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὀμάδων, αἰτινες ἐπι-
ζητοῦν διὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐξασφάλι-
σιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῆς,
ἀλλὰ ἐνεργότατον λαμβάνει] μέρει εἰς
πᾶσαν λαϊκὴν συνάθροισιν, τασσομένη
πάντοτε ὑπὲρ τῶν ἀσθενεστέρων καὶ δι-
εκδικουσα τὰ δικαιώματα αὐτῶν.

Εἶναι ἡ πρώτη ἐν Γαλλίᾳ, ἥτις ἱδρυ-
σε μετὰ τῆς Hubertine Auchert τὴν
ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν
ἀδελφότητα, ἧς προΐσταται σήμερον ὡς
πρόεδρος, καταβάλλουσα ἐκάστοτε ὑπερ-
ἀνθρώπους προσπαθείας] καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ δικμαρτυ-
ριῶν καὶ δι' ἐκθέσεων καὶ δι' ἀναφορῶν πρὸς πραγματοποιήσιν
τῆς ἰδέας, ἣν αὐτὴ πρώτη ἐν Γαλλίᾳ συνέλαβε καὶ ἐπιλοδο-
ῆσε νὰ πραγματοποιήσῃ.

Εἰς πᾶσαν ἐκλογὴν δημοτικὴν, καὶ ἐκλογὴν πολιτικὴν ἀκό-
μη, εἰς πᾶσαν ἐκλογὴν σωματείων καὶ ἐταιριῶν, ἀπὸ τῶν
ὀποίων ἀποκλείονται αἱ γυναῖκες, ἡ κ. Astie de Valsayre

ASTIÉ DE VALSAYRE

Ἐγνωστον ἂν, εὐτυχεστέρα τοῦ ἰσο-
βίως ὑποψηφίου Ἀκαδημαϊκοῦ θὰ ἀ-
ξιωθῆ ἀληθῶς νὰ ἴδῃ πραγματοποιι-
ούμενα τὰ ὄνειρά τῆς καὶ ἔὰν θὰ τύχη
τῆς τιμῆς νὰ ἐκβιάσῃ αὐτὴ πρώτη τὰς
θύρας τοῦ Γαλλικοῦ κοινοβουλίου.

Γνωστον καὶ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι
ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀπαδῶν τῆς αὐξάνει ὀση-
μέραι. ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἤρχισαν ἤδη νὰ
καταρτίζωνται ὀμάδες πολιτικαὶ ἐκ-
βουλευτῶν καὶ γυναικοφίλων, οἱ ὅποιοι
ἐργάζονται φανατικῶς ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν,
ὧν κῆρυξ καὶ ὑπέρμαχος ἐτάχθη ἀπὸ
τῆς πρώτης νεότητός τῆς ἡ κ. Astie
de Valsayre. ὅ,τι ἤδη αἱ γυναῖκες τῆς
Γαλλίας ἐπέτυχον ὅ,τι ἄλλη μετριο-
παθεστέρα αὐτῆς ἡ αἰοίδιμος Μαρία Δε-
ραϊμ εἶχε διεκδικήσει, ἦτοι τὸ δικαί-
ωμα τῆς ψήφου τῶν ἐμπόρων γυναικῶν
τῆς Γαλλίας εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐμποροδικῶν καὶ τὸ δι-
καίωμα τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν ὡς ἐν ἐνεργείᾳ μελῶν τῶν διοι-
κητικῶν Συμβουλίων πάντων τῶν φιλανθρωπικῶν σωματείων
τῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τῶν Γαλλικῶν δήμων.

Γνωστον εἶναι ἐπίσης ὅτι ἄλλαι γυναῖκες τῆς Γαλλίας, ἀκο-
λουθοῦσαι τὸ παράδειγμά τῆς, ἀλλὰ πρακτικώτεραι, συν-
τηρητικώτεραι καὶ μετριοπαθεστειραι ἐκείνης ἱδρυσαν σωμα-

τεία, τὰ ὁποῖα μὲ ὀλιγώτερον θόρυβον κατώρθωσαν πολὺ περισσότερα ὑπὲρ τοῦ γυναικείου ζητήματος.

Ἡ κ. Astié de Valsatre εἶναι ὑψηλή, ξανθή, ζωηρὰ, εὐγλωττος, συναρπάζουσα τὸ ἀκροατήριόν της διὰ λόγων ὠραίων καὶ ἐνθουσιωδῶν, δι' ἐπιχειρημάτων καὶ φρασεολογίας πειστικωτάτης. Ἐὰν ἀξιοῦναι νὰ ὁμιλήσῃ ποτὲ ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Γαλλικοῦ κοινοβουλίου θὰ κατορθώσῃ βεβαίως νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς εὐπράδεδστεροὺς τῶν ρητόρων μὲ τρόπον τιμῶντα τὸ φύλον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου γλίη,

Ἔχω ἀκόμη ἐμπρὸς μου ὡς ζωγραφὴν γελασμένην, ὡς κάτι τι φανταστικόν, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς παρχμυθίων περιγραφὰς καὶ εἰς ποιητικὰς εἰκόνας βλέπει τις, ἐν θέαμα θαυμασίῳ τοῦ Ἀθηναίου οὐρανοῦ μας. Ἦτο τόσον ἐκτακτὸν, τόσον πρωτοφανές, ὥστε μὲ ἐκράτησεν ὦραν πολλὴν ἐκεῖ εἰς τὸ Ζάκπειον, ἀκίνητον εἰς τὸ μέσον τοῦ περιπάτου, ἀδιαφοροῦσαν δι' ὅ,τι θὰ ἐσκέπτοντο οἱ βλέποντές με πολυπληθεῖς περιπατηταὶ τῆς ὥρας ἐκείνης. Ἐὰν ἤμην ποιήτρια, θὰ ἔγραφα ἀμέσως ἀπόψε ἐν δίστιγον πρὸς τὴν ροδοδάκτυλον τοῦ ἡλίου δύσιν. Μὴ ἐκπλαγῆς διὰ τὸ παρὰ δόξον αὐτὸ. Μάλιστα αἱ Ἀθηναῖκαί δύσεις τοῦ ὀρίζοντος μας, μὴ ἀκούμεναι εἰς τὰ ὄργια τοῦ φωτός καὶ τῶν χρωμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα καθ' ἑκάστην ἐσπέραν πλημμυροῦν τὸν πέραν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ πρὸς τὸν Σκωρικὸν ὀρίζοντα μὴ ἀκούμεναι εἰς τὴν μαγεῖαν τῶν γραμμῶν, εἰς τὴν μέθην καὶ τὴν γοητείαν τῶν γραφωδῶν σχημάτων, εἰς τὰ χρυσεπάρυργα ἀρχουρήματα καὶ τὰ ὡς μανδύας ἀρχαίων θεῶν μετὰ τόσης μεγαλοπρεπείας ἐξηπλωμένα ἐκεῖ ἐπάνω ἀργυροκύανα νέφη, ἔκλεψαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τὴν δειλὴν καὶ δροσόλουστον τῆς πρωῆς κόρην τὰ ροδεῖνὰ δάκτυλά της, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἀπετέλουν τὸν θαυμασιώτερον καὶ πολυτιμώτερον στολισμὸν της.

Καὶ οὕτω εἰς τὸ μέλλον θὰ ἔχωμεν ροδοδάκτυλον δύσιν, πρὸς μεγάλην βεβαίως λύπην τῶν στιχοῦργῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ζητήσουν νέαν ὁμοιοκαταληξίαν, νέαν μορφήν καὶ σχῆμα διὰ τοὺς στίχους των.

Πόσον ἤθελα, φίλη μου, νὰ ἦσο ἐδῶ διὰ νὰ ἔβλεπες τὴν εἰκόνα αὐτήν, πρὸ τῆς ὁποίας καὶ ὁ μεγαλύτερος καλλιτέχνης θὰ κατασυνέτριβε μετὰ πείσματος τοὺς χρωματοπινάκας του. Ποῦ νὰ τὰ εὔρη, σὲ παρχκαλῶ, ὅσον μέγας καὶ ἂν εἶναι τὰ χρώματα αὐτά, πῶς νὰ συλλάβῃ τὸ σχῆμα καὶ τὴν γραμμὴν, ἀφοῦ ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην ἡ σκηνογραφία μεταβάλλεται, ἡ εἰκὼν ἀλλοιοῦται, χωρὶς διὰ τοῦτο οὔτε ὀλιγώτερον ὠραία, οὔτε ὀλιγώτερον ζωηρὰ νὰ γίνεταί; Θὰ δοκιμάσω εἰς δύο μόνον λέξεις νὰ σοὶ ἀναπαρστήσω περὶ καὶ ἐντελῶς ἀχρωμάτιστα ὅ,τι εἶδον. Φαντάσου, φίλη μου, ἐκεῖ κάτω, πέραν τοῦ Κορυδαλοῦ καὶ ὑπεράνω τοῦ σημείου εἰς τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς δύει ὁ ἥλιος, ἐν πελώριον ριπίδιον ἀερῶδες, ὡσεὶ ἐκ πολυτελῶν τριχάπτων καὶ ἐκ κυματίζοντος ὀλοσυρικοῦ, ριπίδιον ὀρθάνοικτον μὲ τὴν βᾶσιν του τὴν στενὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ μὲ τὰς πτέρυγας του ἡμικυκλοτεροῦς πρὸς τὰ ἄνω ἐκτεινομένης. Χρωμάτισε τὰς ραβδώσεις τοῦ ριπίδιου σου ἐναλλάξ μίαν κυανὴν καὶ μίαν χρυσοροδίνην, μὲ ὅλην

τὴν γλυκεῖαν κλίμακα τῶν ἀποχρώσεων καὶ τοῦ ἀπκνθισμοῦ τῶν χρωμάτων τούτων· παρχκλούθησε τὰς γραμμὰς αὐτὰς ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν ἐκτακτοῦ ὑπὲρ τὴν κεφαλήν σου ὀρίζοντος, μέχρις οὗ ἀρκιούμεναι καὶ ἀσθενέστερον διαγραφόμεναι ἐξαρκνισθοῦν καὶ ἔχεις μίαν ἰδέαν ἔστω καὶ ἀτελεῖ τοῦ πρωτοτύπου, τοῦ παρχκδόξου θεάματος, τὸ ὁποῖον ὁ μάγος, ὁ γόης οὐρανὸς τῶν Ἀθηνῶν μᾶς ἐπεφύλασσε σήμερον.

Ἄλλὰ τὸ ὠραῖον αὐτὸ θέαμα, ὡς ὅλα τὰ ὠραῖα πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, ἐξηρκνίσθη τάχιστα καὶ ἐγώ, ἵνα μείνω μὲ τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην, ἀπεμακρόνθην τοῦ Ζακπείου, τοῦ ἀγαπημένου αὐτοῦ περιπάτου μου, ὅσον ἠδυνήθην ταχύτερον.

Ὁ ὑπουργὸς κ. Πετρίδης

Θὰ ἐρωτᾷς βέβαια, ἀναγιώσκουσα τὸν τίτλον μου τίνα σχέσιν ἔχει εἰς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας μὲ τὰ χρώματα καὶ τὰ φῶτα, περὶ τῶν ὁποίων σοὶ ὁμιλῶ ἀνωτέρω. Μεγάλην σχέσιν, ἀφοῦ τὸ φῶς τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς δι' ὅλην τὴν νεολαίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ἐκπέμπεται, ἀφοῦ εἰς αὐτὸν ἀνετέθη νὰ ἀγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ φωτισμοῦ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ λαοῦ μας.

Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο ἐκεῖθεν νὰ ζητήσω νὰ φωτισθῶ καὶ ἐγὼ διὰ τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας ἐργασίας, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἐθέσαμεν ἐπὶ τοῦ τάπητος. Φυσικὸν ἦτο τὴν γνώμην τοῦ κ. ὑπουργοῦ, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποῖο ἐξαρτᾶται καὶ ἡ στοιχειώδης καὶ ἡ ἀνωτέρα μόρφωσις τοῦ φύλου μας, νὰ ζητήσω νὰ μάθω καὶ νὰ καταστήσω γνωστὴν καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Καὶ ἡ γνώμη τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, φίλη μου, εἶναι ρητὴ, κατηγορηματικὴ. Ἡ γυνή, ἡ Ἑλληνίς, πρέπει νὰ ἐργασθῇ, καὶ ἤρχισεν ἤδη, ὡς μοὶ παρετήρησε, μὲ τὸν καιρὸν δὲ ἡ ἐργασία της θὰ αὐξήσῃ καὶ τὰ ἐπαγγέλματα καὶ αἱ ἐπιστήμη αἱ ἰδιόζουσαι περισσότερον μὲ τὸ φύλον σας θὰ τῆς γίνονται προσιτώτεροι ἀκόμη.

Ἐννοεῖς, ὅτι ὡς παλαιὰ φίλη τοῦ κ. Πετρίδου, δὲν τοῦ ὁμιλήσα ποσῶς περὶ δημοσιογραφικῆς συνεντεύξεως, ἀλλ' ἀπλῶς, ζητοῦσα νὰ μάθω, ἐὰν τὸ νομοσχέδιον περὶ ἐπαγγελματικῶν γυναικείων σχολῶν θὰ συζητηθῇ εἰς τὴν παρούσαν σύνοδον, ἔστρεψα γενικώτερον τὸν λόγον ἀπὸ τὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα εἰς τὰς ἐπιστήμας, ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴν δρᾶσιν τῆς γυναικὸς εἰς γενικώτεραν, τὴν ὁποῖαν μάλιστα—ἐτόλμησα νὰ προσθέσω—καὶ αἱ κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις ὀφείλουσαν νὰ ὑποστηρίξουν.

Ὁ κ. Πετρίδης, φίλη μου, ἂν καὶ γνήσιος Ρωμηὸς χωρὶς ἐπιτηδεύσεις, καὶ προσπονήσεις καὶ τορνευτὰς πρὸς τὰς κυρίας φράσεις, θέτει ὅμως τὴν γυναικα πολὺ ὑψηλὰ εἰς τὴν ὑπόληψιν του· ἀναγνωρίζει ὅτι αὕτη δύναται νὰ ἀποθῇ ἐξ ἴσου ὡς ὁ ἀνὴρ πολῦτιμος κοινωνικὸς καὶ οἰκογενειακὸς παρὰ γων, ἐν μιᾷ λέξει ἀναγνωρίζει εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς δι' αὐτῆς ἐπιτυγχανομένης προόδου, ὅχι μόνον εἰς τὸν στενὸν καὶ περιορισμένον κύκλον τοῦ οἴκου, ἀλλ' εἰς πολὺ εὐρύτερον, τὸν ὁποῖον ἐκτείνει μέχρι τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φθάσῃ, κατὰ ἀλλήλους παρκασκευαζομένη ἡ γυνή.

Δὲν ἀνήκει διόλου εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ δικμαρτύρονται, ὅταν ἀκούσουν νὰ γίνεταί λόγος περὶ ἀνεπτυγμένων γυναικῶν, ἐνῶ τονίζουν διθυράμβους ὅλους

εἰς τὴν γυναικα τῆς ὁποίας αἱ γνώσεις δὲν βρᾶνουν μακρύτερα ἀπὸ τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ μαγειρίου καὶ αἱ βλέψεις ὑψηλότερα τῶν περῶν καὶ τῶν τριχάπτων τὰ ὁποῖα ἀναρτῶνται ἀπὸ τὰς ὑαλίνας προθήκας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἐν τούτοις ἀποφεύγουν καὶ καταφρονοῦν τὰς γυναικὰς ταύτας, τὰς ὁποίας θεωροῦν ὑπάρξεις ἀναξίαι προσοχῆς.

Μελετήσας, ὡς ἐμπρέπη εἰς ἄνδρα τῆς θέσεώς του, τὸ γυναικεῖον ζήτημα, ἐννοεῖ ὅτι γυνὴ ἀνεπτυγμένη γινώσκει ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην καὶ τὰς εὐθύναις τῆς καλῆς οἰκοδοσιότητος καὶ τὰς ἐργασίας τῆς καλῆς οἰκοκυρίας καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς καλῆς μητρὸς καὶ τὰ καθήκοντα τῆς καλῆς συζύγου.

Ἐννοεῖ ὅτι διὰ τὸν κόσμον τῶν αἰθουσῶν τοιαύτη γυνή εἶναι ἀληθὴς στολισμὸς ὡς διὰ τὴν κοινωνικὴν ἐνὸς ἔθνους καὶ ἐνὸς λαοῦ πρόδοον πολῦτιμος παρὰ γων, διὰ τὴν οἰκογένειαν δέ, ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, ἐὰν συνεπέξῃ θανάτου ἢ ἄλλων ἀτυχημάτων, εἰς χεῖράς της ἀνατεθῇ ἢ περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἐξοικονομίας τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων της φροντίς, αὕτη ἀποβαίνει ἀληθὴς ἄγγελος σωτηρίας.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἠρέσθην εἰς τὰς γνωστάς μου ἄλλως τε καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων ἰδέας ταύτας τοῦ κ. ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργοῦ. Ἐννοῦσαν νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ μοῦ ὑπεκφύγῃ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καταλήψεως καὶ δημοσιῶν θέσεων ἐπιπαρὰ τῆς ἐχούσης ἀνάγκην νὰ ἐργασθῇ καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου γυναικός.

Ἐθεσα λοιπὸν ἀμέσως τὸ ζήτημα χωρὶς περιστροφὰς καὶ εἰσηγήσεις. Ἡ Ἑλληνίς πρέπει νὰ καταλάβῃ θέσεις δημοσίας, ὡς συνέβη μέχρι σήμερον εἰς ὅλας τὰς γυναικὰς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς;

Ὁ κ. ὑπουργὸς ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του. Ἐδῶ νομίζω ὅτι, ὁ πολιτικὸς, τοῦ ὁποῖο τὴν ψυχὴν ἔχουν μακρῶς αἱ ἀπαιτήσεις περὶ διορισμῶν καὶ παύσεων διδασκαλιστῶν, ἐξανεστῆ πρὸ τῆς ἰδέας τοῦ βασιανιστηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ὑπεβάλλοντο οἱ συνάδελφοί του, ἐὰν ἡ Ἑλληνίς ἐδικαιοῦτο νὰ καταλάβῃ θέσεις καὶ εἰς τοὺς ἄλλους κλάδους τῆς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους.

—Ὅχι, μοῦ ἀπήντησεν, ἀκνεύων μετ' ἐμφάσεως καὶ μὲ ἐν βλέμμα εὐγλωττότερον τῆς ἀρνήσεως του.

Καὶ μοὶ ἐφάνησεν εἰς τὸ βλέμμα αὐτὸ ἀνέγνωσα: Δὲν ἀκοῦν ὅσα ὑποφέρω ἐγὼ ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν διορισμῶν καὶ παύσεων· δὲν ἀρκεῖ ὅτι χάριν τῶν ὠραίων ὀρθοκλιμῶν τῶν προστατευομένων των οἱ Ἀττικάρχει ἐπεχείρησαν ἀληθῆ ἐναντίον μου ἐστρατεῖαν· δὲν ἀρκεῖ ἡ λύπη καὶ ὁ πόνος, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου πρὸ τῆς δειλῆς καὶ συνεσταλμένης κορασιδος, ἣτις ἐπικαλεῖται τὸν οἰκτὸν μου διὰ τὴν τεμάχιον τοῦ ἄρτου, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν ἐντιμον ἐργασίαν της ζητεῖ νὰ κερδίσῃ καὶ τὸ ὁποῖον πολὺ συχνὰ εὐρίσκουμαι εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην νὰ τῆς ἀρνηθῶ, παρὰ θέλετε τὸ κακὸν νὰ γενικευθῇ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους κλάδους;

Ἄλλ' ἐγὼ ἀμείλιχος, ὡσεὶ μὴ ἐννοοῦσα τὸ πνεῦμά του, ἐξηκούλοθησα: Εἰς τὰ τηλεγραφεῖα ἐπὶ παρκαδεῖγματι, ὅπου ἡ ἐργασία εἶναι τόσον ἀναπαυτικὴ, ὅπου δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη καταπόνησις, οὔτε πνευματικὴ, οὔτε σωματικὴ, διατὶ νὰ μὴν εἰσαχθῇ καὶ ἡ γυνή καὶ ἀρκιωθῶν κάπως αἱ πυκναὶ τῶν διδασκαλιστῶν τάξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ πείνα καὶ ἡ ἀθλιότης ἤρχισεν νὰ γίνεταί ἐνδημικὴ πλέον;

Ὁ κ. Πετρίδης ἀνέπνευσεν ἤδη ἐλευθέρως. Νὰ ἀρκιωθῶν αἱ τάξεις τῶν διδασκαλιστῶν· αὐτὸ βεβαίως εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ὠραῖα ὄνειρα τῆς ζωῆς του. Νὰ μείνουν μόνον διδασκαλισσαί, ὅσαι αἰσθάνονται ἰδιαιτέραν πρὸς τὰ παιδιὰ στοργήν, ἰδιόζουσαν πρὸς τὸ ἔργον ἀγάπην, εἰδικὴν πρὸς τὴν μορφωτικὴν ἀποστολήν των κλίσειν, καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι λαμπρὸν!

Τὰ σύννεφα, τὰ ὁποῖα εἶχαν συσσωρευθῇ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, διεσκαδίσθησαν ἀμέσως. Οἱ ὀρθοκλιμοὶ του, οἱ τῶς μελαγχολικὰ βλέποντες ἐξήστραψαν καὶ τὸ καλὸν του, τὸ συμπαθὲς καὶ γλυκὺ τοῦ προσώπου του μειδίαμα ἐφώτισεν καὶ πάλιν τὴν φυσιογνωμίαν του.

—Δὲν λέγω ἀπολύτως ὄχι, προσέθηκεν. Ἄλλὰ βραδύτερον. Νομίζω ὅτι δὲν εἴμεθα ἀκόμη προητοιμασμένοι διὰ τοιοῦτους νεωτερισμούς. Ἡ συγχρότισις τῶν ἀνδρῶν μετὰ γυναικῶν ὑπαλλήλων παρουσιάζει ἐπὶ τοῦ παρόντος κινδύνους.

—Ὡστε δὲν σὰς φοβίζει ὁ συναγωνισμός; εἶπον. Δὲν εἶσθε ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι ἐπειδὴ ὑπάρχει μέγας ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὑπαλλήλων, δὲν πρέπει νὰ προστεθοῦν εἰς αὐτὸν καὶ γυναῖκες; Δὲν εἶσθε ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μόνον εἰς τοὺς ἀνδρας ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα νὰ τρώγουν, ὅταν πεινοῦν καὶ νὰ ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν θερμὸν ἔνδυμα, ὅταν, γυμνητεύοντες, κρούουν; Νομίζετε ὅτι ἡ πατρις ἐξ ἴσου ὀφείλει νὰ περιθάλλῃ καὶ ἐκείνην, ἡ ὁποία μὲ τὸ αἶμά της καὶ τοὺς καθημερινὸς τῆς ζωῆς της κινδύνους τῆ δίδει στρατιώτας πρὸς ὑπεράσπισιν, ὅσον καὶ αὐτοὺς τούτους τοὺς στρατιώτας;

—Βεβαίως, ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐπακναλαμβάνω ὅτι τὸ τοιοῦτον ἔσται πρόωρον ἀκόμη δι' ἡμᾶς.

—Ἄλλὰ, ἀντεῖπον ἐγώ, εἶναι ζήτημα συνηθείας. Πῶς αἱ ἀγρότιδες συνεργάζονται ἀπὸ τῆς πρωῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας μετὰ τῶν ἀνδρῶν, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ὑπάρχῃ δι' αὐτάς ποτε κίνδυνος; Πῶς αἱ εἰς τὰ ἐργοστάσια παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀνδρῶν ἀγωνιζόμεναι νὰ κερδίσουν τὸν ἄρτον των, μὲνουν ἐντιμοὶ κόραι καὶ γίνονται ἠθικαὶ σύζυγοι; Ἀσημανεῖτε ὅτι ὁ Ἑλληνας σέβεται πολὺ τὴν γυναικα, ποιεῖται περὶ πολλοῦ τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν, ὡς ἀπέδειξαν ἄλλως τοῦτο καὶ οἱ φοιτηταὶ μας, οἱ ὁποῖοι ἀβρότατα καὶ ἱποποτικώτατα φέρονται πρὸς τὰς συναδέλφους των;

Ὁ κ. Ὑπουργὸς παρκακμῆσεν ἐπιτηδείως τὴν παρκατήρησίν μου αὐτήν, ἐπανελθὼν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως τῶν νεανίδων τῶν λαϊκῶν τάξεων, τὴν ἀπὸ τῶν ἡδῆ ἐτῶν γνωστὴν σου ἀδυναμίαν μου, τὸ ὄνειρόν μου αὐτό, τὸ τόσον ἀγαπητόν, τοῦ ὁποῖο τὴν πραγματοποιήσιν ἀνέλαβε τόσον προθύμως ὁ ῥέκτης τῆς Παιδείας ὑπουργός.

Καὶ μίαν τελευταίαν ἐρώτησιν, προσέθεσα, ἐννοοῦσα ὅτι εἶχα κάμει μεγάλην κατὰ χερσιν τῶν πολυτίμων στιγμῶν του.

—Εὐρίσκετε ὅτι γυνὴ πεπαιδευμένη, γυνὴ ἐπιστήμων θὰ χάσῃ τὸ γόητρον τῆς προσιδικούσης εἰς τὸ φύλον μας ἀβρότητος καὶ τρυφερότητος, θὰ παύσῃ νὰ εἶναι τὸ χάριμα τοῦ οἴκου, θὰ ἀπωλέσῃ ἐν γένει ὡς γυνὴ περισσότερα τῶν ὅσων θὰ κερδίσῃ ὡς ἐπιστήμων;

—Ὅχι, ἀπήντησε. Μία ἔξυπνος καὶ ἀληθῶς ἀνεπτυγμένη γυνὴ θὰ μείνῃ πάντοτε γυνὴ ὅσον σοφὴ καὶ ὅσον ἐπιστήμων καὶ ἂν γείνη. Τόσον δὲ καλῶς ἐννοῶ τοῦτο, ὥστε καὶ εἰδικὴν ἐξαιρέσιν ἔκαμα εἰς τὸν νόμον τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων τῶν Γυμνασίων διὰ τὸ φύλον σας, ἵνα διευκολύνω τὴν εἰς τὸ

Πανεπιστήμιον κατάρταξίν των. Καί ἀληθῶς ὁ κ. ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργός, δι' εἰδικῶν ἀρθρῶν τοῦ σχετικοῦ νόμου ἐπιτρέπει εἰς νεάνιδας, κατ' ἰδίαν παρὰσκευασθεῖσας δι' ἀπολυτηρίου γυμνασιακῶν ἐξετάσεις νὰ ὑποβάλλονται εἰς τοιαύτας εἰς πάντα τὰ γυμνάσια τοῦ κράτους καὶ νὰ λαμβάνουν, κρινόμεναι ἄξια, τὰ ἀπολυτήριά των.

Ἴδού, φίλη μου, γνώμη βαρύνουσα μεγάλως καὶ φέρουσα ἐπίσημον κῦρος· ἰδοὺ γνώμη τὴν ὁποῖαν ἐπερίμενα τοιαύτην παρ' ἀνδρός, ὁ ὁποῖος μόνον δείγματα τῶν προοδευτικῶν ἰδεῶν τοῦ ἐπέδειξεν ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς ὑπουργίας του ἡμέρας, ὁ ὁποῖος, ὡς εἰςέωρω, πολλὰ ἔχει ἐτοιμάσει νομοσχέδια ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως· εἰς τὸν ὁποῖον πολλὰ θὰ ὀφείλῃ τὸ φῶλόν μας, ἐν κατορθώσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ ἐπὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας συστήματος ὅλας τὰς μεταρρυθμίσεις, τὰς ὁποίας ἔχει ὑπὸ μελέτην.

Αἱ καλογοραῖαι τῆς μονῆς τῆς Τήνου

Ἄφου τόσα εἶπαμεν περὶ τῆς ἐργαζομένης γυναικός, ἃς εἶπωμεν ὀλίγα καὶ περὶ ἐκείνης, ἥτις ἀντὶ νὰ ἐργάζηται προσεύχεται, ἀντὶ νὰ συντελῇ ὡς κοινωνικὸς παράγων εἰς τὴν εὐμάρειαν τῆς οἰκογενείας καὶ κοινωνίας, συντελεῖ εἰς τὴν ψυχικὴν ἀνάπαυσιν καὶ ἑαυτῆς καὶ ἐκείνων ὑπὲρ τῶν ὁποίων δέεται.

Ἵποθέτω ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τῶν καλογοραϊῶν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ των, αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τῶν μονῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας χώρας.

Σοὶ διηγήθημι εἰς προηγουμένην μου ἐπιστολὴν ὅλα μας τὰ δεινοπαθήματα, μέχρις οὗ ἀναρριχηθῶμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ τῆς Τήνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ μονή, ἐν εἶδος χωρίου, πτωχοῦ, βραχώδους, ἀποκρήνου, ἀπαρτιζομένου ὑπὸ πεντηκοντάδος ἀσβεστοχρίστων κλυθῶν, τινὲς τῶν ὁποίων φαίνονται φιλοδοξοῦσαι τὸν πομπώδη τίτλον οἰκίων. Ὅλοι αὐταὶ αἱ κκοκτιμέναι τρώγλαι, με νκὸν ἀρετὰ κκινοργῆ καὶ περιποιημένον, περιστοιχιζονται ἀπὸ ὑψηλὸν τοῖχον, ὁ ὁποῖος κλείει διὰ μεγάλης θύρας, ἐνθυμιζούσης ἀρχαῖα μεσαιωνικὰ φρούρια.

Τὸ θέαμα ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω εἶναι θαυμασίον, ὅταν ὁ ἄνεμος ἐπιτρέπῃ νὰ κρατῇ τις ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ περιβάλλῃ δι' ἐνὸς βλέμματος τὸ γκλανὸν Αἰγαῖον, διὰστερον ἀπὸ νήσους λευκάς, κατὰ τὸ πλεῖστον, νήσους γράφικάς, με σχήματα ποικίλα, τὰς ὁποίας ὡς κρυστάλλινον πλαίσιον περιβάλλει μαλακά, ἠδονικὰ πανταχόθεν τὸ ὕδωρ.

Καὶ ὅταν, ὡς τὴν ἡμέραν τῆς ἐκεῖ μεταβάσεώς μας ὑπὸ ἀσθενῆ ἡλιον, ἄγριοι ἄνεμοι συνταράσσουν τὴν θάλασσαν αὐτὴν ἀπὸ τῶν βχθυάτων σπλάγγων τῆς, τότε ἡ εἰκὼν μεταβάλλεται καὶ οἰκυματισμοὶ οἱ ὀρμητικοὶ καὶ αἱ ὑγρῆ καὶ ἀτελεύτητοι συγκρούσεις λαμβάνουν ὅλας τὰς ἀποχρώσεις ἀναλελυμένων καὶ πυριφλεγῶν μετάλλων, ἀπὸ τοῦ μολύβδου μέχρι τοῦ ὀρειχάλκου καὶ τοῦ χρυσοῦ, ἐνῶ οἱ λευκοὶ καὶ γλακτώδεις ἀφροὶ δίδουν τὴν ἰδέαν χιλιῶν ὄρεων ἀλληλοδιωκομένων καὶ ἀλληλοκαταπινομένων ἐπὶ τῆς ρευστῆς ἐκείνης ἐπιφανείας.

Ἄλλ' ὡς ἐννοεῖς πολὺ ὀλίγον ἐθαυμάσαμεν τὴν πολυτελεῆ αὐτὴν τῆς φύσεως εἰκὼνα, διότι ὁ ἄνεμος εἶχεν ὀριστικῶς συννομοθεῖ ἐναντίον μας.

Ἡ προσοχή μας λοιπὸν ἐστράφη ὀλοκλήρως εἰς τὸ σημεῖον τῶν μαυροφόρων ἀδελφῶν, αἱ ὁποῖαι περιεφέροντο εἰς τοὺς ἀκανονίστους καὶ ἀνηφορικοὺς δρομίσκους τῆς μονῆς, διευθυνόμεναι αἱ πλεῖσται πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Τί νὰ σοῦ εἶπω, φίλη μου. Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τινος ἔγεινα πολὺ ψυχρά, πολὺ ἀπαθής, πολὺ ἀσεθής, ἐν θέλῃς· διότι ἡ θέα τῶν ἁγίων ἐκείνων γυναικῶν δὲν με συνεκίνησε καθόλου. Ἡ πονηρά, ἡ ἁμαρτωλὴ ψυχὴ μου δὲν μοι ἐπέτρεπε, φαίνεται νὰ διακρίνω οὔτε ἕνος κὼν ἀγιότητος εἰς τὰ ἄσχημα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, πρόσωπά των. εἰς τὰ ἄχαρα παρὰστήματα των, εἰς τὰς κοινὰς καὶ χυδαίας φυσιογνωμίας των. Τί τὰ θέλεις; καὶ ἡ ἀγιότης διὰ νὰ ἐπιβληθῇ, διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν σεβασμὸν καὶ νὰ ἐλύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην ἔχει ἀνάγκη νὰ εἴσῃ τινος ἐξωτερικῆς πολυτελείας, μεγαλείου τινός, ἐπιβλητικῆς, οὕτως εἰπεῖν, παρὰστάσεως.

Ἄπὸ τὰς καλογοραϊκῶν δὲ τῆς Τήνου ἔλειπε καθ' ὀλοκλήρην τὸ decor αὐτό, ὡς λείπει, νομίζω, ἀπὸ ὅλας τὰς Ἑλληνίδας καλογοραϊκῶν ἢ μόρφωσις καὶ ἢ ἀνάπτυξις, ἢ ὁποῖα πολὺ θὰ ἐξύψωνε τὸ γόητρόν των

Φαντάσου γυναικίαι, ἀπὸ αὐτὰς, τὰς ὁποίας, κοινῶς λέγομεν *καλαῖαι γυναικούλαιαι*, ἀνακλασθήτους, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀξέστους καὶ ἀμορφώτους ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, εἰς ἐπίμετρον δὲ καὶ τὰς πρώτας, ἃς ἀπηντήσαμεν, ἀσχήμους καὶ γραϊκῶν. Ἐνδυσέ τας ἄχαρα, κακὰ, με ἐνμαῦρον φόρεμα ἀκανονίστου σχήματος, με μαῦρον σάκκον, καὶ ἐν μαῦρον σάλι κουκουλωμένας ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ ἔχεις ἰδέαν τῆς πλεονότητος ἐν τῶν γυναικῶν αὐτῶν, αἵτινες εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν βουνῶν τῆς Τήνου ζητοῦν τὴν σωτηρίαν των.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἡ εἰδωλολάτριά μου ἐστράφη καὶ πάλιν εἰς τὸ ἀπομακρυσμένον τῆς ἀρχαίας δόξης μας παρελθὼν καὶ ἐφκντάσθην τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον διεδραμάτιζον τότε αἱ ἱερεῖαι τῶν ἀρχαίων θρησκείων. Ἡ φαντασία μου ζωηρά, ἀδέσποτος, περωτῆ ἐπέταξεν ἀμέσως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Πικρασσοῦ, ὅπου ἦτο τὸ ἀρχαῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, τοῦ ὁποίου ἱερεῖαι ἦσαν αἱ Μοῦσαι. Καὶ ἐφκντάσθην τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ τούτου, παρὰ τοιοῦτων ἱερείων διακονούμενον, ὑψόμενον ἐντὸς ἄλλους πολυτελεῶν με ἀφθονον καὶ πλουσίαν βλάστησιν, με σκιαδὰς μυρτοστολιστοῦς, ἐπὶ τῶν ὁποίων περιεπλέκοντο ἀγιοκλήματα καὶ ἴασμοι καὶ ῥόδα, σκορπιζοντα τὸ γλυκὺ ἄρωμά των εἰς τὸν ποιητικὸν βωμὸν τοῦ Θεοῦ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως.

Καὶ ἐφκντάσθην τὰς μούσας, ὄρχικας, νέας, με τοὺς πτυχωτοὺς χιτῶνάς των καὶ με τὰς κεφαλάς των τὰς ἀφροστεφεῖς, κτερογομένης ἐν μεγαλοπρεπεῖ συνοδείᾳ μέχρι τῆς Κκστακίας πηγῆς, ἵνα ἐκεῖθεν ἐμπνευσθῶσιν, ὡς βραδύτερον αἱ θνηταὶ ἱερεῖαι τοῦ μουσηγέτου Θεοῦ ἐκεῖθεν ἐκ τῆς Κκσσοτίδος πηγῆς ἦντλον τὴν προφητικὴν των δύναμιν.

Τοιαῦται ἱερεῖαι δικαίως μεγάλων ἠξιοῦντο θρησκευτικῶν τιμῶν, δικαίως ἐθεωροῦντο κατὰλληλότερον τῶν ἀνδρῶν νὰ ἐπικαλῶνται τοὺς θεοὺς καὶ νὰ ἀναγινώσκουν αὐτὰ μόναι εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἀγνώστου μέλλοντος. Τοιαῦται ἱερεῖαι ἤρμοζε νὰ ὀνομάζωνται νύμφαι τῶν θεῶν, τιμῆν, τὴν ὁποῖαν φιλοδοξοῦν καὶ αἱ νύμφαι τοῦ Χριστοῦ τῶν Ἑλληνικῶν μονῶν, αἱ ὁποῖαι ὅμως, φοβοῦμαι, ὅτι πολὺ πενιχρὰν συνοδείαν θὰ ἀποτελέσουν μίαν ἡμέραν παρὰ τὸν χρυσοῦν τοῦ Σωτήρος θρόνον.

Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν περιωρίζετο εἰς τὴν ἀμάθειαν, τὴν ἀσχημίαν καὶ τὴν πενιχρότητα τῆς ἐνδυμασίας τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν γυναικῶν, ὑπομονή· ἀλλ' αἱ κκογοραϊκῆς τῆς Τήνου, φίλη μου, πεινοῦν. Καὶ οὕτω αὐταὶ αἱ νύμφαι τοῦ Χριστοῦ, αἱ παρθένοι τῆς Ἐκκλησίας κατέρχονται ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς ἀγιότητος εἰς τὴν ἐπικειτῆαν διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ζήσουν. Ἐπικειτῆαν εὐσχημον, εἶναι ἀληθές, ἐπικειτῆαν ἐπιτηδεῖαν κἄπως, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἐπικειτῆαν, ἢ ὁποῖα κκολύπτεται ὑπὸ τὴν μορφήν ἐμπορίου χανδροπλέκτων ἀνθέων καὶ δακτυλίων καὶ ψελλίων καὶ σταυρῶν.

Αἱ κατοικίαι τῶν καλογοραϊῶν

Θὰ σὲ παρκαλέσω νὰ με ἀκολουθήσῃς εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς ἀδελφῆς Μακκαρίας, πρὸς τὴν ὁποῖαν εἴχομεν συστατικὴν ἐπιστολὴν καὶ παρ' ἧς ἐτύχομεν θερμότητος φιλοξενίας. Σκαλωμένος ἐπὶ τοῦ βράχου, κατάλευκος, ὁμοιάζει πρὸς κυψέλην μελίσσης, τόσον μικροσκοπικῶς εἶναι τὰ διαμερίσματά του, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὅμως δὲν λείπει οὔτε ἡ αἴθουσα, οὔτε τὸ ἐστικτόριον, οὔτε τὸ ὑπονοματίον, οὔτε τὸ μαγειρεῖον. Οἰκίσκος πτωχικὸς τέλειος, καθάριος, με τὰ ἀπαραίτητα ἐπινηρημένας ἀπὸ τῶν τοίχων, με λιθογραφίαν τινὰ τοῦ μυστικοῦ δείπνου τοῦ Λεονάρδου Vinci καὶ με τὰ ἀπκρηκτικὰ χανδροπλέκτα χειροτεχνήματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν βιομηχανίαν τῆς μονῆς.

Ἡ ἀδελφὴ Μακκαρία εἶναι ὑπερτεσσαρχκοντοῦτις, εἰξεύρει νὰ ἀναγινώσῃ καὶ νὰ γράφῃ, εἶναι χανδρουλή, στρογγυλοπρόσωπος καὶ σχετικῶς πρὸς ἄλλας κἄπως εὐπορος. Ζῆ μόνη ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἔχῃ πλησίον τῆς δόκιμόν τινα, τῆς ὁποίας νὰ εἶναι ἡ γερόντισσα κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς μονῆς. Εἶναι τύπος καλῆς, ἀγαθῆς, ἀγαθωτάτης γυναικός, τῆς ὁποίας ὅμως ὁ βίος συντομεύεται καὶ ἡ ὑγεία ὑποσκάπτεται ἕνεκα τῆς ὑγρασίας, εἰς ἣν πλέει τὸ σπιτάκι τῆς, ὡς ὅλα τῆς μονῆς, καὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους τοῦ χειμῶνος.

Μὰς προσφέρει γλυκὸ, καφέ καὶ μὰς ἐτοιμάζει πρόγευμα γευστικώτατον, εἰς τὸ ὁποῖον, μεθ' ὅλας τὰς παρκαλήσεις μας ἀποποιεῖται ὀριστικῶς νὰ λάβῃ μέρος. Αἱ καλογοραϊκαὶ ἄλλως τῆρον αὐστηροτάτας νηστείας, οὐδέποτε τρώγουσαι κρέας, ἐκτὸς ἄν, ἕνεκα λόγων ὑγείας, διαταχθῶσιν εἰς τοῦτο παρὰ τοῦ ἱατροῦ. Καὶ ἐνῶ αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν πάσχουν ἐξ ἀρθροϊτιδος καὶ ρευματισμῶν, ὑποχρεοῦνται νὰ κάμουν τριακώσιαις μετάνηαις τὸ ἡμερονύκτιον καὶ νὰ ἐγείρωνται ἀπὸ τῆς δευτέρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ κώδων τοῦ ὄρθρου τὰς κλεῖ.

Ἄφ' ὅτου ἔμεινα με τὴν ἀδελφὴν Μακκαρίαν, ἡ πρώτη πρωινὴ ἐντύπωσίς μου μεταβάλλεται ὀλίγον, ὡς δὲ θὰ ἴδῃς εἰς τὴν προσεχῆ μου ἐπιστολὴν, ἀνεχώρησα ἐκεῖθεν συμπαιθοῦσα πολὺ ὅλας τῆς ἀτυχῆς ἀδελφῆς καὶ ζηλεύουσα ἕως τὴν θέσιν των, εἰς τινὰς τῆς ζωῆς μαῦρας καὶ σκοτεινάς στιγμάς.

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΗΣ ΦΙΛΗΣ

— Ξενιτευμένο μου πουλι, γιατί εἶσαι ἀσημένιο; Γιατί και σὺ δὲν κελαιδεῖς σὰν τὰ ἄλλα τὰ πουλάκια; Γιατί κντάξεις μακρὰ με μάτι δακρυμένο, Καὶ δὲν πεῖς χαρούμενο 'ς τὰ δένδρα, 'ς τὰ κλαδάκια;

Κότταξε τὰ συντρόφια σου, γλυκὰ σὲ προκαλοῦνε Με φτερουγίσματα τρελλά, γιατί μ' αὐτὰ δὲν τρέχεις; Τριγύρω σου' οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα γελοῦνε, Ἐσὸ μονάχα θάλλεσαι πῆς μου, πουλι, τί ἔχεις;

Κ' ἐκεῖτο μ' ἀποκρίθηκε με λόγια πορευμένα — Τι ἄν γελά ὁ οὐρανὸς κ' ἄν γλυκοκελαιδοῦνε Στὰ καταπράσινα δειτρά πουλιὰ εὐτ' ἰχισμένα, Ποῦ στὴν γλυκεῖα πατρίδα τῶν χαρούμενα πετοῦνε;

Εἶναι ἡ φύσι σκοτεινὴ, ἡ γῆ νεκρὴ γιὰ μένα· Σὰ φύλλο φθινοπωρινὸ ποῦ ἄνεμος τὸ παίρνει Μοιάζω κ' ἐγώ. Ἀλλοίμονο εἶνε πικρὰ τὰ ξένα Καὶ μόρο τῆς πατρίδος μας ὁ ἥλιος μὰς θερμαίνει. Ἐγγραφον κατ' Αὐγουστον 96 ἐν Ὀλλανδία Αἰκατερίνη Γρ. Ζλατάνου.

ΣΥΝΕΙΘΙΣΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἄπὸ μιᾶς ὄρας ἴσως, χωρὶς νὰ ἀνταλλάξουν μίαν λέξιν, ἐκάθηντο ἀπέναντι οἱ εἰς τοῦ ἄλλου, μέσα εἰς τὴν μελαγχολίαν τοῦ μικροῦ δωματίου τῆς Μακκαρίας.

Ὁ Γεώργιος ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς σκέψεις ὀδυνηράς, ἐκ τῆς σκυθρωπῆς φυσιογνωμίας του. Ἄπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστρεφε καὶ παρετήρει μετὰ συμπαιθείας τὴν νεάνιδα, ἡ ὁποία τότε ἐσήκωνε τὸ σκυμμένο ἐπάνω εἰς τὸ ράψιμόν τῆς ξανθὸ κεφαλάκι τῆς καὶ περιέβαλλε τὸν Γεώργιον με βλέμμα γλυκὸ καὶ ἀφωσιωμένον.

Καὶ τὸ μακρὸν αὐτὸ καὶ πτωχόν, ἀλλὰ καθαρὸν καὶ κομψὸν δωμάτιον ἀπέπνεε θλιβεράν ἡσυχίαν καὶ κρτερικὴν γαλήνην. Εἰς τὸ μοναδικὸν του παρὰθυρον, ἐπάνω εἰς τὸ περιτείχισμα του, ἀκουμποῦσε μίκα γλάστρα ἀπὸ μοσχοβολοῦντας μενεξέδες. Ὑψηλὰ ἀπὸ τὸ παρὰθυρον ἐκρέματο κομψὸν κλουβίον, τὸ ὁποῖον ἐπηγαίνονχετο ἀπὸ τὸ ἀκατάπκυστον πέταγμα τοῦ κκκαρινιοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ζωηρὸν κελάδισμα ἐσκορποῦσε γλυκάς καὶ μελαγχολικὰς μελωδίαις. Εἰς τὸν δρόμον, ἡ πόλις λουσμένη εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς πνοήν, εἰς τὴν θερινὴν καὶ πικρὰν πνοὴν τῆς βιωτικῆς διαπάλης, ἐξεδιπλόνετο ἀτελείωτη, με τὰ συνεσπριγμένα σπίτια τῆς, τὰ καμπανκρια τῶν ἐκκλησιῶν τῆς, τὰ κτίριά τῆς τὰ δημόσια, τοὺς κήπους τῆς, καὶ ἐφθκνεν ἕως εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον ὁ θόρυβος τῶν ἀμαξῶν, καὶ αἱ φωναὶ καὶ ὁ βόμβος τῆς πυρετωδῶς κινουμένης ἀνθρωπίνης μυρμικοφυλακῆς, ἥτις ἐκινεῖτο, ἔτρεχε, ἠγωνίζετο, δι' ἐν τεμαχίον ἄρτου, δι' ἕνα πόρον ζωῆς. Ἐκεῖνοι, ὡς ἂν εὐρίσκοντο μίλικα μακρὰ ἀπὸ τὴν ἐκεῖ ἔξω ζωὴν καὶ κίνησιν ἐξηκολούθουν νὰ κἀθηνται σιωπηλοὶ καὶ μελαγχολικοὶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μακκαρίας.

Ὁ νέος ἠσθάνετο νὰ αὐξάνῃ ἡ μελαγχολία του εἰς τὴν μοναξίαν αὐτὴν, με τὴν ὀραίαν κόρην, ἥτις τόσῃν ὄραν τῶρα διὰ νὰ κερδήσῃ τὸν ἄρτον τῆς ἐργάζετο, (ὅπως ἄλλως τε καθ' ἐκάστην) ὡσὰν κατὰδικος, τὴν ὁποῖαν ἐντὸς ὀλίγου μοιραίως καὶ χωρὶς νὰ τὸ πολυθέλῃ, θὰ συνέρθε με ἕνα κτύπημα ἀκόμη εἰς τὴν καρδίαν. Ἦτο δυστυχῆς πολὺ ἡ Μακκαρία. Προχθῆς ἀκόμη αὐτὴ καὶ ὁ ἱατρός με ἕνα ἄλλον φίλον τοῦ πατρὸς τῆς, συνώδευσαν τὴν μητέρα τῆς εἰς τὴν τελευταίαν τῆς κατοικίαν. Τὶ δάκρυα μαῦρα καὶ τί πόνος, Θεέ, μου!

Αυτή η μητέρα της είχε μείνει μόνον. Ο πατήρ της, εις ἀρχαίως και τιμίως υπάλληλος, είχε ἀποθάνει ὅταν ἦτο ἀκόμη πολὺ μικρά. Μὲ τί στερήσεις και τί βάσανα τὴν εἶχεν ἀναθρέψει ἡ πτωχή της μητερίτσα!

Και ἔως οὗτο μεγαλώθη ἡ θυγάτηρ, ἐγράφεν ἡ μήτηρ. Ὅταν ἡ παιδίσκη ἐγένετο νεῖνις, ἡ μήτηρ ἀπέθνησκε. Τώρα ἡ καυμένη ἡ ὀρφανὴ ἐγκαταλείπει μόνη. Ἐνὸς μόνον της εἶχε πλέον ἀπομεινεί εἰς τὸν κόσμον. Ὁ ἰατρός. Αὐτὸς ἐκεῖ ποῦ ἐκάθητο ἀπέναντί της. Δὲν ἦτο και πολὺς καιρὸς ποῦ τὸν ἐγνώριζεν.

Ὅταν ἡ μητέρα της πρὸ δύο μηνῶν ἠσθένησε, τὸν προσεκάλεσαν, ἀφ' οὗ ἦτο ἰατρός και ἐκάθητο ἐκεῖ δίπλα τους. Ἐπῶν ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιον της ἀσθενούς, τὴν ὁποῖαν και και οἱ δύο, ἐκεῖνος με τὴν ἐπιστήμην του και ἐκείνη με τὴν ἀγάπην της, προσεπάθουν νὰ σώσουν, τὴν ἀγάπησε και τὸν ἠγάπησε, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσουν κἄν.

Και τώρα ἠγαπῶντο.

Ὁ Γεῶργος, ἀφ' οὗ μετὰ τόσας δυσκολίας και στερήσεις κατάρθωσε νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του, ἐρίφηθη θαρραλέως εἰς τὸν κόσμον, μεταξὺ χιλίων αὐτὸς ἄλλων, ἰατρός χωρὶς πελατεῖαν, τὴν κεφαλήν γεμάτην ἀπὸ σχέδια, τὴν καρδίαν πλήρη ἐλπίδων και τὸν στόμαχον κενόν. Ἦτο φιλοδόξος. Ἦθελε νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸν βίον και εἶχε σκοπὸν νὰ ἐκβιάσῃ τὰς θύρας της τύχης. Ἀλλὰ πῶς;

Οἱ ἰατροὶ ἦσαν πολλοὶ εἰς τὴν πόλιν του. Ὁ κόσμος, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἀποκατεστημένην ἡδὴ φήμην, τὴν ἐπισημότητα, τὸν συρμόν, ἄφηνε τοὺς ἀρχαίους και τοὺς πρωτοπείρους νὰ θεραπεύουν εἰς τὸν δρόμον. Και ὁ Γεῶργος ἠσθάνετο δείγματα τοιαῦτα και ἐξάνιστατο κατὰ της καταστάσεώς του. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος μέσα εἰς τὴν φιλοδοξίαν του της ἐπιτυχίας ἠσθάνετο και τὴν δίσπην τοῦ χρήματος, μόλις κατάρθωνε νὰ ζῆ ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις δύο τριῶν ἀσθενῶν πτωχῶν. Ὁ πεινασμένος αὐτὸς τοῦ πλοῦτου και της ἀνέτου ζωῆς ὑπέφερε σκληρὰ νὰ ζῆ, ἀπὸ τὰ ὑστερήματα της ἀθλιότητος και της ἀγωνίας τῶν ἄλλων. Δυστυχῆς αὐτὸς, δυστυχῆς συνήντα μόνον. Και ὀλίγον κατ' ὀλίγον με ὄλην τὴν θέρηνην και τοὺς πόθους διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, μεῖλα τὰ σχέδια τὰ μεγάλα, ἤρχισε νὰ ἀπογοητεύεται διὰ τὸν βίον και τὴν ἐπιστήμην και νὰ ἀπεχθάνεται σχεδὸν τὴν ἰατρικήν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐγνώρισε τὴν Μαρίαν. Και χωρὶς νὰ σκεφθῆ, εὐρὼν εἰς τὸν δρόμον μία ὑπαρξὶν ἐγκαταλειμμένην ὡς αὐτὸς, ἤρχισε νὰ προσκολλᾶται εἰς αὐτήν, ἄφινε νὰ σῦρεται εἰς τὸν κατήφορον, εἰς ὃν τὸν παρέσυρεν ἡ ἀθωότης, τὸ θέλητρον και ἡ ἀδυναμία της ὀρφανῆς.

Αἱ ὄραι, τὰς ὁποῖας καθ' ἐκάστην, ἀφ' ἧστου τὴν ἐγνώρισε διήρχετο πλησίον της, ἦσαν δι' αὐτὸν ὑστερον ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας της ζωῆς ἡ ὄσας, ἡ ἀνάπαυσις, ἡ χαρὰ. Και τὴν ἀγαποῦσε τὴν Μαρίαν με τὰ γαλακὰ της μάτια, τὸ ξανθὸ της κεφάλι, τὸ χαριτωμένο σωματάκι, τὴν ἀγαποῦσε πολὺ.

Μὲ ὄλον ἐν τούτοις τὸν ἀκαταμάχητόν του ἔρωτα ἦτο σύγχρονος ἄνθρωπος, ὄχι πολὺ ἰδεολόγος, ἐπιδιώκων πάντοτε τὸ ὄνειρον νὰ γείνη πλούσιος. Ἀλλ' ὁ ἔρως αὐτὸς θὰ τοῦ ἐγένετο ἕως πρόσκομμα διὰ τὸ μέλλον. Νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ λοιπὸν τὴν Μαρίαν; Μὰ, ἐκείνη ποῦ τὸν ἠγάπα τόσον. Μόνον νὰ τὸν ἀγαπᾶ ἦτο εὐτυχῆς. Και δὲν ἔκαμνε ἄλλο

παρὰ νὰ τὸν ἀγαπᾶ... Και αὐτὸς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἐντελῶς μόνην, νὰ προσθέσῃ τὴν τελευταίαν και σκληροτέραν δυστυχίαν εἰς τὸν βίον της...

Ἀλλὰ νὰ τὴν συνδέσῃ πάλιν εἰς τὸν βίον του, νὰ τὴν παρασύρῃ εἰς τὴν πάλιν, νὰ τὴν καταδικάσῃ εἰς τὴν ἀθλιότητά του! Χειρότερον αὐτό.

Ἐκείνη ἦτο νέα και ὄραία. Κάποιος πειὸ τυχερός, πειὸ κελὸς, ἀπὸ αὐτὸν θὰ εὐρίσκετο μὴν ἡμέραν νὰ στολίσῃ τὸν βίον του με τὸ ὄνομα της νεότητός της και ἡ Μαρία θὰ διέμενε ἔν ὄνειρον, μὴ ἀνάμνησις δι' αὐτόν. Ἐλαβε λοιπὸν τὴν ἀπόφασίν του και εἶχεν ἔλθεισήμερον νὰ της τὸ εἶπῃ.

Εἶχε σκεφθῆ ὅτι ἕως θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ της τὸ γράψῃ, νὰ φύγῃ, νὰ ἐξαρκεῖσθῇ χωρὶς νὰ τὴν ἐπαινῆ.

Ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδύνατο. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἰδῇ ἀκόμη μὴν φορὰν και ἀφ' οὗ και αὐτὸς θὰ ὑπέφερεν εἰς τὸν χωρισμόν, τοῦλάχιστον νὰ ἰδῇ τὰ δάκρυα και τὴν θλιψὴν της, νὰ ἀντιληφθῆ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνε, νὰ ξεσχισθῇ ἡ καρδιά του ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν της πληγῆς, τὴν ὁποῖαν θὰ ἤνοιγεν.

Και ἐκάθητο τόσην ὥραν τώρα ἀπέναντί της, χωρὶς νὰ τολμᾶ νὰ ὀμιλήσῃ. Δι' αὐτὸ τὴν ἐκύτταζε τόσον μελαγχολικὰ κάποτε-κάποτε, ἐν ᾧ ἐκείνη ἐσήκωνε τὸ κεφαλάκι της και χωρὶς νὰ ὑποπτύῃ τίποτε τὸν περιέβαλλε με τὸ γλυκὺ και ἀφωσιωμένον βλέμμα της.

Ἐξῆρα ἀποφασιστικὸς ἐγείρεται ἀπὸ τὸ καθισμά του ἵσταται ἐνώπιόν της και λαμβάνων τὰς χεῖράς της ἤρχισε νὰ της ἐξηγῇ ὁμιλῶν σιγὰ-σιγὰ και ζητῶν δικαιολογήσεις. Ἐἶχε σκεφθῆ, ὅτι αἱ ἐπισκέψεις του, αἱ ὁποῖαι τόσον ἦσαν γλυκεῖαι δι' αὐτόν, ἀφ' οὗτο ἀπέθνηκεν ἡ μητέρα της, δὲν ἦσαν πλέον δυναταί. Ἡ κατάστασις της θέσεώς του, ἡ καταναγκαστικὴ ἀναζήτησις τύχης, ἡ τιμιότης του, τοῦ ἐπέβαλλον νὰ ἀφήσῃ τὴν κόρην ἡτυχην, κυρίαν της τύχης της, νὰ φύγῃ διὰ παντός και νὰ μὴ τὴν ἐπαινῆ πλέον.

Ὁμίλει τὴν τῶν ζωηρῶς, με ἐν εἶδος ὀργῆς ἀποτόμου, ὡσεὶ ἐξωργισμένος καθ' ἑαυτοῦ, κατὰ της μοιρίας ἀνάγκης, κατὰ της νεάνιδος αὐτῆς ἀκόμη. Ναι! ἡ τιμιότης του τὸ ἐπέβαλλε νὰ φύγῃ, νὰ μὴ τὴν ἐπαινῆ πλέον...

Μία φωνὴ της Μαρίκας τὸν ἀνεχάιτισεν.

— Νὰ μὴ τὸν ξαναἰδῇ. Γιατί; Μὰ γιατί;

Εἶχεν ἀφήσει νὰ γλυστρήσῃ τὸ ἐργάχειρόν της εἰς τοὺς πόδας της και με τὰς χεῖρας κατὰ μήκος τοῦ σώματος ἤγειρε πρὸς αὐτόν τὰ γλυκὰ ματάκια της τρομαχμένα, γεμάτα δάκρυα, ἀναυδος. Γιατί;

— Μὰ δὲν εἶνε πλούσιος και δὲν ἠδύνατο νὰ σύρῃ εἰς τὸν βίον του μὴν ἄλλην ὑπαρξὶν πτωχὴν ὡς αὐτόν. Μὲ τί θὰ ἔζω; Μὲ τὴν ἰατρικήν; Πόσοι ἰατροὶ ὡς αὐτὸς ἀπέθνησκον της πείνης χωρὶς ἕνα ἀσθενή! Ἀν ἦτο τοῦλάχιστον ἐργάτης ἀπλοῦς, θὰ εἶχε τὴν πιθανότητα νὰ θρέψῃ με τὴν ἐργασίαν του τὴν σύντροφον του. Ἀλλ' ἦτο ἐπιστήμων.

Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κερδήσῃ τὸ ψωμί του, δὲν κρεμᾶ τὴν ἀθλιότητά του εἰς τὸν λακιδόν ἐκείνων ποῦ τὸν ἀγαποῦν.

Ἀλλ' ὅσον και ἂν ἐμακῦριζε τὰ πράγματα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ὅσον και ἂν της εἶδεινε τὸ μέλλον βαρὺ και σκοτεινὸν ἀπὸ σύννεφα, αὐτὴ ἐδοκίμαζε νὰ μειδιᾶσῃ. Κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν τὴν ἐτρόμαζεν. Αὐτὴ τὸν ἠγάπα, δὲν ἐζήτηζε τίποτε ἄλλο. Τὸν εἶχε ἀγαπήσει ὀλίγον κατ' ὀλίγον χωρὶς ποτε

ΤΗ ΣΕΒΑΣΤΗ ΚΥΡΙΑ ΚΥΡΙΑΚ. ΕΥΓΕΝΙΑΔΟΥ

Ὅταν τὸ γῆρας ἔρχεται με τὴ δική σου χάρι με τὴ φαιδρὴ και ἀγία δική σου καλωσύνη. Εἶνε τοῦ κόσμου τὸ σεμνὸ τὸ ζηλευτὸ καμάρι ποῦ γὰ γλυκερὰ παρηγορὰ ὁ ὕψιστος μᾶς δίδει.

Ξανθίππη Ι. Καλοσύνη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Σ. Ὀλτένιτσαν. Νέα συνδρομητρία ἐνεργάτη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν, Καν Ε. Α. Ζ. Ἀθήνας. Θὰ δημοσιεύσωμεν εὐχαριστῶς, ὅτι ἄλλο ἀποστέλλετε. Τὰ περὶ Ἀρμενίων εἶναι δύσκολον νὰ δημοσιεύονται διότι ἡ Ἐφημερίσ τῶν Κυπρίων στέλλεται και εἰς τὴν Τουρκίαν.—Καν Δ. Μ. Πειραιᾶ. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ἐνθουσιάζεις κρίσεις περὶ τοῦ νέου ἔργου μου και δι' ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Βεβαίως δίνανται αἱ βουλόμεναι νὰ ἀποστέλλουν ἐκάστοτε 1 φρ. διὰ νὰ λαμβάνουν 8 τεύχος. Ἀλλὰ πάντοτε προπληρωμένον, διότι και ὅταν ἐξεδώκεμεν τὸν Α' τόμον της ἱστορίας της Γυναίκος εἶχονεν εἰς τὰ βιβλία μας ἐγγεγραμμένας ἀρκετὰς συνδρομητριάς, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα ἐξ αὐτῶν ἐπλήρωσαν τὸ ἀντίτιμον. Ὅσαι ἐπιθυμοῦν νὰ πληρώσουν 5 φρ. θὰ λαμβάνουν 6 τεύχη. Εἰς ἐξωτερικόν βεβαίως εἰς χουσόν. Καν Ι. Κυθωνίας Τελευταία σας μετὰ φρ. χρ. 88 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Α. Κ. Τερψίστην Ἀποστέλλομαι ζητούμενα. Βεβαίως θὰ περιληφθῶν ὄλαι αἱ Ἑλληνίδες, αἱ και σήμερον ζῶνται, ἀρκεῖ ὁ β'ος και ἡ δ'ράσις των νὰ συνετέλεσαν εἰς τι καλόν.—Καν Ρ. Δ Ντ. Ζάκυνθον. Συνδρομῆ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Π. Μασσαλίαν. Σας ἔστειλα ἐγκαίρως τοὺς ζητηθέντας κανονισμούς, ἀλλὰ δὲν ἔλαβα καιρὸν νὰ γράψω. Δε Α. Π. Ἐλήφθη και ὡς πρὸς τὴν ἀδελφὴν τελευταία. Γράφει Καν Π. Χ. Κόρινθον. Ἐπιστολή σας μετ' ἐπιταγῆς ἐκ φρ. 30 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Λογαριασμοὶ ἀκριβέστατος.—Καν Κ. Ν. Β. Καβάλλαν. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 56 ἐλήφθη. Πόσον λυποῦμαι διότι τόσον ἐκοιπάσατε και τόσον σὰς ἀπησχόλησαν αἱ ἀναιραὶ αὐταὶ φροντίδες. Πόσον ἀπογοητευτικὴ εἶναι τοιαύτη τῶν συνδρομητρίων ἀδράνεια. Ἡ κ. Μ. Ἀναστασιάδου δὲν μᾶς σημεῖοι τοῦς καθυστερήσαντας ἀριθμούς. Πῶς λοιπὸν νὰ τοῦ; στέλλωμεν; Σας εὐχαριστῶ ἀπέριτος δι' εὐγενῆ φροντίδα Γράσω Δε Ε. Μ. Ἡράκλειον. Συνδρομῆ σας ἐλήφθη. Καίρω, διότι ἡδυνήθη νὰ παύω χρησιμὸς εἰς τὰς ἐδῶ προστατευομένους σας πρόσφυγας.—Δε Α. Α. Φανάριον Κων/πόλεως; Δημοσιεύεται σήμερον. Στιλίαις ἐγκαίρως τὸ κατάλληλον διὰ τὸ Ἡμερολόγιον «Ἐρ. τῶν Κυπρίων».—Καν Ε. Δρ. Σύρον. Ἐνεκα της ἀταξίας της μετακομίσεως εἶχε συμβῆ τὸ λάθος ἐκεῖνον. Ἐλπίζω ὅτι ἦδη ὁ νέος συνδρομητῆς λαμβάνει τακτικῶς τὰ φύλλα και ὅτι μᾶς ἐσυγ-

νὰ διερευνήσῃ τὸ μέλλον, νὰ ἐρωτήσῃ ἂν ἦτο πλούσιος. Δόξα σοι ὁ Θεός, ὅταν ἀγαπᾶ κανεὶς, ὄλα τὰ κατκέρνει, θὰ εἰργάζονται και οἱ δύο και θὰ ἔζωεν ὅπως-ὅπως. Δὲν εἶχε φιλοδοξίαν αὐτὴ. Μόνον νὰ τὴν ἀγαπᾶ ἦθελεν... Εἶχε συειθίσει εἰς τὴν ἀγάπην του. Ἀν ἔφρουε και τὴν ἄφηνεν θὰ ἀπέθνησκεν! Ἀ! δὲν θὰ ἤμποροῦσε μόνη... Και τὰ δάκρυα ἔφρουον ποταμῆδὸν ἐπὶ τῶν παρειῶν της και αἱ χεῖρές της συνεστρέφοντο, ἐξ ἀγωνίας και τὸ σῶμά της ἐσπαράσσετο και ἀνέδιδεν ὄλον ἀπὸ πόνον.

Και ὅταν της ἐπανελάθεν ὅτι ἀφ' οὗ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ συνδέσουν τὴν ζωὴν των, ἔπρεπε νὰ φύγῃ διὰ παντός και οἱ λυγμοὶ ἔσχισαν τώρα πυκνοὶ τὸ στῆθος της, δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ κρατηθῆ. Τοῦ ἤρχετο νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴν σφίγῃ εἰς τὴν καρδιά του, και νὰ της φωνάξῃ! Πῶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃ, πῶς τὴν ἀγαπᾶ πολὺ, ὅτι θὰ ἔμενε κοντὰ της και διὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ συνεκρατήθη. Κατέπιε τοὺς λυγμούς του, της ἐπῆρε τὴν χεῖρα και τὴν ἐκύτταζε καλὰ-καλὰ εἰς τὰ μάτια, ὡς νὰ ἦθελε νὰ πάρῃ μαζὴ του τὸ βλέμμα της τὸ πένθιμον και τὸ γλυκὺ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδιέβαζε τὸν ἀτελείωτον ἔρωτά της και της εἶπε.

— Μπορεῖ νὰ με καταρκεθῆς, εἶμαι κακὸς ἐγωιστῆς. Χαίρε. Σὲ ἀγαποῦσα και σὲ ἀγαπῶ πολὺ.

Και ἐκείνη κάτωχρος, ἀκίνητος με τὸ βλέμμα ἀπλανές, ἄφρονος τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ.

Και ἔφρουε με τὴν καρδίαν και αὐτὸς συνετριμμένην, ἀλλὰ με κάποιαν ἐγωιστικὴν ἀνακούφισιν, ἐλαφρός με τὴν ἰδέαν της ἀνακτηθείσης ἐλευθερίας και με τὸν ἐξῆς συλλογισμόν:

Τὴν ἀγαποῦσα και με ἀγαποῦσε και τὴν ἐσεβάσθηκα! και αὐτὸ εἶναι ἀρκετόν.

Πειραιεύς

Ἐλένη Ἡολιτάκη.

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ἀλλὰ λέγον ὅτι οἱ ἱεραπόστολοι ἐκεῖ δὲν εὐρίσκουν πῆ-τοτε τὴν ἀπαιτουμένην ὑποστήριξιν παρὰ τῶν ἀποίκων.

— Μὲ ὠθεῖτε μακρὰν διὰ τῶν ἰσχυρισμῶν σας κυρία, ἀλλ' ὀρεῖλω νὰ ὀμολογήσω ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἀλγερίᾳ ἀπικός Γάλλος, δι' ὃν εὐτυχῶς τρέφω πολλὴν φιλίαν, ὅστις κατέστη ὁ γενικός προστατῆς τῶν δυστυχούντων, και ἐν γένει τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του ἐργατῶν· ὁ νέος οὗτος ἐρημίτης, ζῶν εἰς τὰ βίθη τῶν δασῶν, σπουδαίως υποδοσθεῖ τὸ ἔργον μου· ἐὰν ἠδύναμην θὰ διηγούμην πρὸς ὑμᾶς ὄλην τὴν ἱστορίαν του, διὰ νὰ σὰς δείξω πόσον εἶναι δυστυχῆς, αὐτὸς, ὅστις παρέχει τὴν εὐτυχίαν εἰς τόσον πλῆθος πτωχῶν. Ἐθυσάσε τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν φιλίαν, ἐνφ ἡ καρδία του αἰμοστάλαξε και ἦδη ἐργάζεται, κόπτων τῶν δασῶν ἔξλα, ἵνα λησμονήσῃ.

— Και ἰλησμώνησεν; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ἡ Εὐγενία.

— Ποσῶς; ἀλλ' ἦδη εἶθε συγκεκινημένη ἐνφ ἡ ἱστορία μόλις ἀρχίζει. Ἀκούσατε τὰ λοιπά· ὁ φίλος του νυμφευθεὶς ἀπέθανε μετ' ὀλίγους μῆνας, και ὁ νέος μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ φίλου του, εἰς στιγμὴν ζηλοτύπων ὑπονοῖεν ἐκεῖνον, ὡρκίσθη ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀνηκεν αὐτῷ ἡ σύζυγός του, και ἐὰν διὰ τοῦ θανάτου καθίστατο ἐλεύθερα. Νῦν τήκεται, φθίνει και παλαεῖ πρὸς τήρησιν τοῦ ὅρκου του.

— Ἡ Εὐγενία ὠχρὰ ἐξ ὀργῆς ἠγέρθη. Δὲν ἐπεθύμει νὰ κλάσῃ, διότι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐξήρχοντο φλόγες, ἀντὶ δακρύων.

Ὁρκίσθη! Ὁρκίσθη! ἀλλὰ διατὶ ὁ Πατέρικος ἔκαμε τοῦτο;

— Θεέ μου; ἀνεφώνησεν ὁ γέρον, διατὶ τρέμειτε; τὸν γνωρίζετε λοιπὸν; εἶπατε τὸ ὄνομά του;

— Ἀλλοῖμονον, εἶπεν ἡ Εὐγενία, πῆκουσα ἐπὶ τῆς ἔδρας της, καταβλημένη, τὸ ὄνομα αὐτό, πρὸ δύο ἐτῶν πληροὶ τὴν καρδίαν μου. Ἀλλὰ και ἐγὼ πάσχω και ἐγὼ παλαιῶ. Ἀτυχῆ φίλε, τί ἐπραξας;

Ἀμφότεροι ἐτήρησαν σιγὴν, και πρώτη ἡ Εὐγενία ἐξηκολούθησε. Φρονεῖτε λοιπὸν, ὅτι ὀρεῖλαι νὰ τηρήσῃ τὸν ὄρκον αὐτόν;

— Ναι, και ἐγὼ ἠμποῦσα αὐτόν νὰ γείνη ἐπίσκοπος.

Ἡ Εὐγενία δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατηθῆ ἐπὶ πλέον και ἐξέχυσε διὰ πικρῶν λόγων πρὸς τὴν μήτηρ τοῦ Γοδ-φροᾶ, τὴν κατακλιζύουσαν τὴν καρδίαν αὐτῆς πικρίαν, προσθέσασα: Τὸ μαρτύριον αὐτὸ ὅπερ ἐγωιστικῶς ἐπέβαλλεν εἰς ἡμᾶς, δὲν θὰ συχωρήσῃ ποτε εἰς αὐτόν.

Ἐκπληκτος, διότι οὐδεμίαν ἐλάμβανε ἀπάντησιν ἡ Εὐγενία, ἤτένισε τὸν ἱερέα, ἀλλ' εἶδεν αὐτόν προσηλοῦντα τὸ βλέμμα και ἄφρωνον, ἐπὶ εἰκόνας τινὸς ἀνηρημένης ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Εἶναι ἡ μήτηρ μου, προσέθηκεν ἀφελῶς ἡ Εὐγενία, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ γέροντος.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς Χρυσοστόμου ἠλλοιώθη, ἡ γενεάς αὐτοῦ ἐπρικία και μετὰ κόπου ἀποστρέφων ἐκείθεν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπέλλισε:

— Κόρη μου, και ἔστη διότι ἐκλονεῖτο ἀλλ' ἐπανελάθεν ἀσθμαίνων· ὡς συχωρῶμεν τοὺς νεκρούς, ἵνα και οὗτοι συχωρῶσιν ἡμᾶς.

— Και ἠγέρθη κάτωχρος, μάλιστα προσπαθῶν νὰ τήρησῃ ἐυθετενὸς τὸ ὕψιλον αὐτοῦ ἀνάστημα· ἐντός στιγμῶν τινῶν ἐγήρασε κατὰ πολλὰ ἔτη και ἐκάμθη· ὁ μόνος δὲ πόθος αὐτοῦ ἦτο νὰ ἀπέθῃ της οἰκίας ἐκείνης, ἕνωθ' ἐξέσθη βαθεῖα πληγὴ της καρδίας του, μήπω ἐπουλωθεῖσα.

χωρήσατε, διότι εις τοιαύτας σὰς ἐμβάλλομεν ἐνοχλήσεις.—Καν Ν. Κ. Π. Καλάμας Ἐστελλομεν ζητηθέντα τεύχη. Ἀντίτιμον ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.—Καν Δ. Μ. Ἀθήνας. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ἀποσταλέσας σημειώσεις.—Καν Α. Δ. Ἀγγλίας καὶ ἡ Ἐφημ. τῶν Ἐργοχειρῶν ἔπαυσε ἐκδομένη. Συνεχωρήθη μετὰ τὴν «Φιλολογίαν Πηνελόπην» τοῦ κ. Ἀλεξιάδου, πρὸς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀποτανηθῆτε διὰ τὰ ζητούμενα σχέδια.—Καν Αἰ. Μ. Πειραιᾶ. Ἄς ἐλπίζομεν ὅτι ἡ εὐχὴ σας θὰ εἰσκουσθῆ καὶ ὅτι ἡ Ἱστορία τῶν Ἑλληνίδων Γυναικῶν θὰ καταστῆ ἀπαραίτητον κόσμημα πάσης γυναικείας αἰθούσης, ὡς θὰ εἶναι λαμπρὸν πρὸς ἀπομίμησιν παράδειγμα διὰ πᾶσαν σύγχρονον. Τὸ ἔργον εἶναι πολὺ ποικίλον. Διότι δὲν ἔχομεν Ἑλληνίδας, αἰ ποῖα διεκρίθησαν μόνον εἰς τοὺς πολέμους διὰ τὸν ἡρωισμόν καὶ τὰ πατριωτικά τῶν αἰσθήματα, ἀλλ' ἔχομεν γυναικας, αἰ ὁποῖα ἀπέκτησαν φήμην διεθνή διὰ τὴν σοφίαν των, γυναικας, αἰ ὁποῖα διέπρεψαν εἰς τὰς τέχνας, τέλος δὲν ὑπάρχει σημείον οἷον δῆποτε τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ νὰ μὴ κατέλαβε περιφανῆ θέσιν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἔκδοσις τοῦ ὅλου τόμου θὰ συμπληρωθῆ μέχρι 1ης Ἰανουαρίου. Ἄλλ' ἐὰν ἤξεύρετε πῶσας δυσκολίας ἀπαντῶμεν. Φαντάσθητε ὅτι οἱ στενωτέρου συγγενεῖς ἐλάχιστα πράγματα εἰςέφουρον, πολλάκις δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα τοῖς εἶναι ἄγνωστα.

BIBLIA

Ἡμερολόγιον Κ. Φ. Σκόκου. Ἔτος 1897. Ἐξεδόθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Κ. Σκόκου, μετ' ὕλην πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὡς πάνποτε, μετ' εἰκόνας ὠραίας, καλλιτεχνικῶν, ποικίλων, περιλαμβάνον ἄρθρα ἐπιστημονικά, κοινωνικὰς μελέτας, ἱστορικὰς διατριβὰς, διηγήματα, δραματικά, κωμειδύλλια, χαρακτήρας, ποιήσεις, ὀδοιπορικὰς σημειώσεις, σκαλαθύραματα, κτλ. Ὅλα αὐτὰ σύντομα, σπινθηροειδῆ, φαεινὰ, μετ' αἴσθημα, μετ' χάριν, μετ' εὐφυΐαν, μετ' πρωτοτυπίαν.

Σύλλογος Φιλοτέχνων. Ἐξεδόθη παρὰ τοῦ Συλλόγου τῶν φιλοτέχνων ἡ ἔκδοσις τῶν Πενπραγμένων τῶν ἐτῶν 1895 καὶ 1896.

Ναυτικὸν Ἐγκόλιον Ἡμερολόγιον. Παρὰ τοῦ γνωστοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ κ. Β. Γ. Καψαμπέλη ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις Ναυτικοῦ Ἐγκολπίου Ἡμερολογίου, περιγράφοντος συνοπτικῶς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκεται σήμερον τὸ Ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ὑπὸ Ἀλεξ. Γεωργιάδου ἱατροῦ

Βιβλίον χρησιμώτατον εἰς πᾶσαν Κυρίαν, πωλεῖται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἐν τῷ Γενικῷ Βιβλιοπωλείῳ Ἐ. Πολιτάκη ὁδὸς Σταθλοῦ ἀριθ. 41.

— Μὲ ἐγκαταλίπετε; ἀνέκραξεν ἄπελπις ἡ Εὐγενία, βλέπουσα αὐτὸν ἀπερηχόμενον. Διατί δὲν θέλατε νὰκούσητε τὰς θλίψεις μου;

— Οἴμοι! ἀπῆντησεν ὁ γέρον, ὁ Θεὸς μόνος δύναται νὰ θεραπεύσῃ αὐτάς. Ἐγὼ εἶχον ἐγκαταλείψει τὸν κόσμον καὶ τὰς θεύλας του καὶ ἀσυναίσθητος μετ' ἐπαναφέρετε. Σκληρῶς ἐτιμωρήθη, διότι ἀφῆκα τὴν ἐρημίαν μου.

Ἡ Εὐγενία ἤκουεν αὐτὸν ἀπλήστως καὶ ἡ ταραχὴ του τὴν συνεκίνησε. Οὗτος στραφεὶς καὶ δι' αὐτομάτου ὄλωσεν κινήσεως θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογῆτῃ κόρη μου, τῆ εἶπεν ἡσύχως καὶ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ προφέρῃ ἄλλην λέξιν.

Ἀμέσως σχεδὸν ἡ μήτηρ τῆς Εὐγενίας ἐπανῆλθεν εὐρούσα τὴν θυγατέρα της κατακλιμένη ἐπὶ ἀνακλίντρον. Συνῆντησα, τῆ εἶπεν, ἐπὶ τῆς κλῖμακος ἱερά τινὰ, ὅστις εἶχεν ἐξαισίαν γενεῖάδα.

— Ναί, μήτῆρ μου, εἶναι ἱεραπόστολος, συλλέγων ἐράνους ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

— Εἶναι πολὺ σεμνός, διὰ τὴν ἡλικίαν του, προσέθηκεν ἡ Ῥουμανίς· θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἤθελε νὰ ἐξαφανισθῆ ἐντὸς τοῦ τοίχου διὰ νὰ μὴ ἐγγίῃ τὸ φερέμα μου. Ἀφοῦ δὲν εἶδον οὔτε τὸ χεῖμα τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ μήτηρ Σωβὰλ ἐλάχιστα ἠγάπα τοὺς ἱερεῖς καὶ μάλιστα τοὺς συλλέκτας ἐράνων.

XXIX

Ἡ Εὐγενία διήλθε τὸ ἐπιλοιπον τῆς ἡμέρας ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, ἀναμνηστικῶς τῶν λεπτομερειῶν, ὡς ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἱερέως. Ἡ δὲ ἐξήγει τὸ πᾶν καὶ τοὺς μουσικῶδεις τοῦ Πατρικοῦ τρόπους καὶ τὴν ἀπὸ τῆς Γαλλίας ἀπομάκρυνσίν του, προσέθετο δὲ διὰ προκλητικῶν μειδιήματων. Λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ μοι ἀνήκῃ ποτέ; Εἶναι λοιπὸν δυσχερέστερος ἐμοῦ; Καὶ πασιμῶς ἤρξατο ἀνασκειάζουσα ἐν τῷ νῷ της πάσας τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ συζύγου αὐτῆς, τὰς τελευταίας πράξεις του, καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτοῦ κινήσεις, ἵνα ἐξαγάγῃ ἱκανοποιητικὸν τι συμπέρασμα.

Ἐφ' ὅσον δ' ἐσκέπτετο, ἐπὶ μᾶλλον ἐπειθετο ὅτι ὁ σύζυγός της, κατὰ τὰς

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΩΝ

ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ Κ. ΣΜΥΡΝΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

68 Ὀδὸς Ἀκαδημίας 68.

Εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο, τὸ κατηρτισμένον μετ' προσωπικὸν ἐφάρμιλλον πρὸς τὸ τῆς κ. Cardina, τὸ προμηθευόμενον ὅλα τὰ ὑλικά του ἐξ Εὐρώπης, καὶ ἐργαζόμενον μετ' ἀληθινὰς μπαλένας, κατασκευάζονται στηθόδεσμοι ὠραίων σχημάτων καὶ ἀναπαυτικοὶ κατὰ τοὺς ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἐπιβλαβλομένους ὁρους τῆ-ὕγεινης.

Αἱ τιμαὶ τοῦ καταστήματος τούτου εἶναι ἀσυγκρίτως κατώτεροι τῶν τῆς κ. Cardinal, αἱ παραγγελίαι δὲ ἐκτελοῦνται τάχιστα καὶ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας. Στηθόδεσμοι μεταξωτοὶ κατασκευαζόμενοι πρὸς τῆ κ. Cardinal ἀντὶ 100 δρ κατασκευαζόμενοι ἐνταῦθα μόνον ἀντὶ 60 Καὶ σὲ συνήθεις τῶν 60 δρ. τῆς κ. Καρδινάλ κατασκευαζόμενοι μόνον ἀντὶ 50 δρ.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ Κ. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΝΗ

Καὶ πάλιν ἡ κ. Σπάρτη Καρασταμάτη κίμνει θαύματα εἰς τὸ νέον ἐργοστάσιόν τῆς, τὸ ἀπέναντι τῆς Βουλῆς περικαλλῆς μέγαρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἄλλοτε ἡ Τράπεζα Κων/πόλεως.

Ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἐσχάτως νυμφευθέντος υἱοῦ της μετὰ περικαλλοῦς τοῦ Αἰγίου κόρης, τῆς δος Ἀσημακοπούλου, ἐθαυμάσθησαν καὶ πάλιν παρὰ τῶν κυριῶν τῶν Ἀθηνῶν ὅλα τὰ ὠραία μεταξωτὰ ὑφάσματα, τὰ διὰ φορέματα γάμου καὶ ἐσπερίδων, τὰ ἀτλαζωτὰ καὶ χρυσοῦφρανα ὡς καὶ αἱ δι' ἔπιπλα πλούτιμοι στόφαι καὶ αἱ écharpes αἱ χρυσαὶ καὶ τὰ ὠραία μετέξιννα μανδουλάκια, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ πάλιν, κατὰ ὠραίων ἔθιμον τῆς οἰκογενείας Καρασταμάτη, ἦσαν δεδωμένα τὰ προσφερόμενα κομψέτα τῷ γάμῳ.

Νέος ἄπορος φοιτητής, ἔχων ἀρίστους συστάσεις, ζητεῖ οἰκονόμῃ εἰς οἰκίαν ἢ εἰς γραφεῖον ὑπηρεσίαν, ἀντὶ ἐλαχίστης ἀμοιβῆς. Τὸ συνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς θερμότατα.

Ἡ διεύθυνσις του εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Διδασκάλισσα ἑλληνικῆς ἀρίστη κατηρτισμένη, μετ' πείραν καὶ λαμπρὰς συστάσεις; συνιστῶμεν θερμότατα καὶ τὰρ ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου κατάστημα τοῦ γνωστοῦ τῆς πόλεως μας ἀργυραμοιβοῦ κ. Γερασίμου Μακρῆ, πωλεῖται βούτυρον τοῦ Πικρασσοῦ, ἄδολον καὶ γνήσιον, γευστικώτατον διὰ φαγητὰ καὶ ἀρωματικώτατον διὰ γλυκίσματα. Τὸ συνιστῶμεν κατόπιν ἰδίας χρήσεως.

τελευταίας αὐτοῦ ὥρας ἤθελτε νὰκτρέψῃ τὰς ἀπρόφασεις ἃς εἶχε λάθει, καὶ ἀφαιρέσει τὸ ὄριον ὅπερ εἶχε θέσει μετὰ τοῦ φίλου του καὶ τῆς συζύγου του. Ἀντήχουν εἰσέτι εἰς τὰ ὠτὰ της διὰ μυριστὴν φορᾶν, αἱ τελευταῖαι του πρὸς αὐτὴν λέξεις; «Ἐκαμα τὴν κηλίδα αὐτήν, θέλων νὰ δώσω εἰς τοὺς προσφιλεῖς μου, τὸ ὕστατον τῆς στοργῆς μου δειγμα;

Ποῖον λοιπὸν ἦτο τὸ ὕστατον αὐτὸ δειγμα. Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἐπιμνηστικὴ ἐπὶ τὸν Συμβολαιογράφον, προσκαλὼν αὐτὸν νὰ σπεύσῃ; Τοιαύτην ἐξήγησιν εἶχε δώσει τῆς ὑπάρξεως τῆς κηλίδος ἡ μήτηρ της.

Ἄλλ' ἡ Εὐγενία πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐδυσπίπτει πρὸς τὴν μητέρα της, ἐγνώριζε τὴν οὐδύτητα τῆς φιλοδοξίας της καὶ τὴν εὐχέρειαν μετ' ἧς ἐξέλεγε τὰ μέσα δι' ὧν θὰ ἐφθάνει εἰς τοὺς σκοπούς της. Ἐὖρον λοιπὸν ἐφεύρησεν; Διατί νὰ δώσῃ τῷ Πατρικῷ ἐπιστολήν, ἀφοῦ αὐτοπροσώπως ἀπέστειλεν αὐτὸν ὁ Γοδεφροῦ εἰς Πῶ; Ἐὰν ὁ θνήσκων ἐγραψεν ἄλλο τι; πρὸς ποῖον ἔκαμε τὴν παρακαταθήκην τῶν τελευταίων γραμμῶν του; Εἰς ποῖον ἄλλον ἢ εἰς τὴν μητέρα της, παρούσαν ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ὅστις εἶχε τὸσαύτην ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτήν;

Μήπως ἡ μήτηρ μου ἐτόλμησε! . .

Καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως εἰς τοσοῦτον ἀκανθώδεις ἐρωτησεις, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐστέναξε βεβήως!

Διὰ τῶν ἀποκρυφθεῖσων αὐτῶν γραμμῶν διανοεῖτο ἡ Εὐγενία, ἀνεπετροῦντο αἱ ἐλπίδες τοῦ πρίγκηπος Κεμενέφ καὶ τὰ φιλόδοξα σχέδια τῆς μητρὸς της. καὶ αἶφνης ἐνθυμηθεῖσα τὸν τρόπον ἐκείνης, ὅτε ἤρνηθη νὰ ὑπογράψῃ τὸ συμβόλιον ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Ἀντωνίου εἰς Πομεῦράς, καὶ ἀνέβηκεν αὐτὸ, ἠγέρθη, ἵνα μεταβῆ πρὸς συνάντησίν της, καὶ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ὄλων καὶ ὀρκίσῃ αὐτὴν νὰ τῆ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ σαφὴ σκέψις ἀνεκαίτισεν αὐτήν.

(Ἀκολουθεῖ).